

naar der i Betænkningen staaer 15,000 Rd., medens den høitærede Minister har oplyst, at Beløbet vilde være 20,700 Rd., hidrører dette fra, at Udvalget har lagt en Gjennemsnitsberegning til Grund, forelagt af Indenrigsministeren selv for 2 Aar, for netop at have et bestemt Tal at støtte os til, og det har naturligviis ikke været saaledes meent, at vi skulde have vidst, at Beløbet var større, men ikke have fremstillet det saaledes for Thinget. Den høitærede Minister har oplyst i Anledning af det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds udtalte om det Urimelige, der vilde være i, at man vilde forsøge de Bidrag, der tilfløde Communekasserne, samtidigt med, at man bestrebte sig for, at de enkelte Individier fik Mere, at det havde han taget Hensyn til ved samtidigt at fravige den Regel, at der til Communekassen skulde gives en Tjerdedel af Indtægtsarten. Det ærede Medlem gjorde dernæst den Bemærkning, at kun en enkelt Sparekasse var allerede bleven oprettet, og at en anden var i Begreb med at blive oprettet, og vi skulde derfor vente at see noget Nærmere derom, førend vi kom til at forsøge de Indtægter, som vi troede vilde flyde ind i Sparekasserne, men jeg troer, det er en urigtig Betragtning, thi det kan ikke hjælpe, at vi faae Sparekasser oprettede, naar der ikke er Noget, der kan spare og sætte Penge ind deri. Jeg troer derfor, at det er overordentlig vigtigt, som den ærede Ordfører ogsaa udviklede, at disse 2 Foranstaltninger samtidigt iværksættes, at Grønlanderne ikke blot faae Mere for deres Producter, men at de ogsaa have et Sted, hvor de kunne sætte Pengene ind og spare dem til bedre Dage og saaledes maaskee overhovedet faae Sands for Pengenes Værdi og for at anvende dem paa en fornuftig Maade. Grunden, hvorfor jeg fraraader en Udsættelse, er navnlig hentet fra min Betragtning over, hvorledes det er gaaet med denne Sag. Den blev sat til Behandling for 2 Aar siden, og der blev da foretaget en Udsættelse, idet der blev gjort opmærksom paa, at den saa ofte havde været til Behandling, uden at man var kommen til noget endeligt Resultat. Hvad skulde nu den Udsættelse, som det ærede Medlem foreslaaer, føre til? Den skulde

føre til en Undersøgelse af de Forhold, der maatte være at tage i Betragtning, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at der vistnok er meget Andet at forandre end netop de 2 Taxter, som her ere omtalte. Jeg er ikke ganske inde i de Forhold, som han omtalte om Herrnhuterne, men jeg vil gaae ud fra den Betænkning, der er forelagt af den Commission, der blev nedsat den 21de Februar 1863, og som afgav sin Betænkning den 23de Juli 1863, og hvori der er foreslaaet flere andre betydelige Foranstaltninger for virkelig at fremme Grønlandernes Vel. Jeg skal tillade mig at nævne to, som allerede under Debatten for 2 Aar siden her i Salen spillede en temmelig stor Rolle. Den ene af dem var, at det vilde være til overordentlig stor Gavn at have Dampskibe oppe i Grønland, tildeels for Kulleierne ved Diskobugten, og overhovedet til en Forbindelse mellem flere forskellige Districter, ligesom jeg troer, at et Forsøg paa delviis at frigive Handelen havde kunnet være til stor Gavn; men det eneste Resultat, Ministeren dengang kom til, var netop det Forslag om de to Forhøielser, som Udvalget nu tillader sig at foreslaae Thinget. Vi havde altsaa Grund til at troe, at dette var et Forhold, der allerede var overveiet, da der var fremkommet Forslag derom fra Ministeriet, og efter den ærede Ministers Udtalelse i sin Tid maatte vi troe, at det var den Vej, han vilde gaae, og vi troede derfor, det var praktisk ikke at blive ved at opsætte denne Sag, men vi glædede os, ved at kunne fremkomme med Noget, der er et Skridt fremad og muligt kan føre til et overordentlig glædeligt Resultat. Vi vare isorøiet temmelig overbeviste om, hvad der viste sig i Udvalget og her, at den høitagtede Minister vilde gaae ind derpaa. Da nu desuden det mere sagkundige Medlem, der for Diebliffet staaer i Spidsen for den grønlandske Handel, og som selv var Medlem af den i sin Tid nedsatte Commission, maa have seet Udvalgets Forslag og er kommen til den Overbeviisning, at det vil være gavnligt for Sagen, saa vil jeg ogsaa indstændig tilraade Thinget nu at gjøre dette Skridt for, naar vi have seet nogle Resultater deraf, eller selv uden det, om nogle Aar at gaae videre, men ikke at vedblive at udsætte